

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti N., a. s., N., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 85/05 z 27. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti N., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2007 doručená sťažnosť spoločnosti N., a. s., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SŽ 85/05 z 27. októbra 2006.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Úradu pre finančný trh (ďalej len „úrad“) č. GRUFT-017/2005/SANE z 22. marca 2005 bola sťažovateľke uložená pokuta 50 000 Sk za nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 130 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Rozklad sťažovateľky proti uvedenému rozhodnutiu úradu bol zamietnutý rozhodnutím Rady úradu pre finančný trh (ďalej len „rada úradu“) č. RUFT-017/2005/SANE/R z 24. augusta 2005. Sťažovateľka sa žalobou podanou najvyššiemu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia rady úradu GRUFT-017/2005/SANE/R z 24. augusta 2005, avšak najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 85/05 z 27. októbra 2006 jej žalobu zamietol.

Zo sťažnosti je zrejmá nespokojnosť sťažovateľky s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý sa podľa nej nevysporiadal so žalobnými námietkami proti rozhodnutiu rady úradu, ktorým bol zamietnutý sťažovateľkou podaný rozklad proti rozhodnutiu úradu. Žalobné námietky nasvedčovali tomu, že úrad jej nezákonne uložil pokutu za nesplnenie si informačnej povinnosti podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch ako emitentovi cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že subjektom majúcim informačnú povinnosť podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch je aj emitent cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky, pričom podľa § 170 ods. 1 zákona o cenných papieroch sa za cenný papier vydaný na základe verejnej ponuky považuje iba taký cenný papier, ktorý bol verejne obchodovateľný k 1. januáru 2002 (t. j. dátum účinnosti zákona o cenných papieroch) podľa dovtedajších predpisov a súčasne nebol ku dňu účinnosti zákona o cenných papieroch prijatý na obchodovanie na trh kótovaných cenných papierov burzy cenných papierov.

Podľa rozhodnutia úradu cenné papiere sťažovateľky boli k 1. januáru 2002 verejne obchodovateľné cenné papiere podľa dovtedajších predpisov (t. j. podľa predpisov pred nadobudnutím účinnosti zákona o cenných papieroch) a boli prijaté na obchodovanie na voľných trhoch burzy cenných papierov, pričom podľa vykonaného dokazovania sa s nimi aj obchodovalo, preto má sťažovateľka podľa úradu postavenie emitenta cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky, ktorý má informačnú povinnosť podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky s uvedeným názorom úradu a rady úradu iba stotožnil, *«jednoducho opísal dôvody uvedené správnym orgánom, a to bez toho, aby sa vôbec zaoberal argumentáciou sťažovateľa, ktorú vybavil so súhrnným zistením: „Žalobca aj v žalobe namieta tie isté skutočnosti, ktoré uplatnil už aj v rozklade proti rozhodnutiu úradu a s ktorými sa rada úradu podľa názoru súdu dôsledne vypořádala a svoje rozhodnutie náležite odôvodnila.“*

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd účastník súdneho konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. (...)

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neobsahuje žiadne odôvodnenie o tom, prečo nie je názor sťažovateľa správny. Úplne chýba právne posúdenie, t. j. výklad o tom, ako je potrebné vykladať ustanovenia § 5 ods. 1, § 57 a § 71 zákona č. 600/1992 Zb.

Sťažovateľ vo svojej žalobe svoje tvrdenie, že jeho akcie boli vydané v deň 29. 3. 1993 a v deň 28. 7. 1993 oprel o dôkaz (t. j. o výpis „Emisii cenných papierov“ služba I07 zo dňa 18. 07. 2003 vydaný Strediskom cenných papierov SR, a. s.), ktorý ešte v správnom konaní predložil správne orgánu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v odôvodnení svojho rozsudku na tento dôkaz vôbec nereagoval a vôbec sa s ním nevysporiadal, nevysvetlil, prečo tomuto dôkazu neuveril, prečo naň neprihliadol.

(...) ak bol Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že rozhodnutie správneho orgánu je správne, mal vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom uviesť, prečo

rozhodnutie správneho orgánu je správne a prečo názor sťažovateľa je nesprávny. (...) Najvyšší súd Slovenskej republiky takto nepostupoval, v tejto otázke iba osvojil názor správneho orgánu, a to bez toho, aby vztiahol konkrétne právne normy na tento názor. (...)

Odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsahuje citácie ustanovení § 92 ods. 1 a § 93 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. a právny záver, podľa ktorého akcie sťažovateľa boli vydané pred účinnosťou zákona č. 600/1992 Zb. Najvyšší súd Slovenskej republiky však nerozvedol, ako k tomuto názoru dospel. (...)

Podľa názoru sťažovateľa, ak účastník konania svoj názor opiera o judikáty, všeobecný súd sa musí s názormi uvedenými v týchto judikátoch argumentačne vysporiadať aspoň tak, že vysvetlí, prečo ich nepovažuje pre danú vec relevantné.

Sťažovateľ svoj názor, podľa ktorého zo samotných skutočností, že predmetné akcie boli prijaté a obchodované na verejnom trhu neplynie, že boli verejne obchodovateľné, oprel o judikáty, ktoré predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v prílohe svojho písomného vyjadrenia zo dňa 18. 10. 2006. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa k týmto judikátom vôbec nezaujal stanovisko.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky svoj rozsudok zo dňa 27. 10. 2006 spis. zn. 4 Sž 85/2005 riadne neodôvodnil, porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho rozhodnutie je arbitrárne».

Podľa sťažovateľky najvyšší súd svoj rozsudok riadne neodôvodnil, čím mal porušiť jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva spoločnosti N., a. s., (...) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2006 spis. zn. 4 Sž 85/2005 boli porušené.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2006 spis. zn. 4 SŽ 85/2005 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Podstata námietok sťažovateľky ohľadom porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v jej nespokojnosti s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jej názoru nevysporiadal s argumentáciou, ktorú uvádzala v žalobe o preskúmanie rozhodnutia rady úradu, a to jednak s ohľadom na jej názor odlišný od názoru úradu a rady úradu na aplikáciu ňou uvádzaných ustanovení zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch účinného do 31. decembra 2001 (ďalej len „zákon 600/1992 Zb.“) v súvislosti s posúdením, či sťažovateľka bola k 1. januáru 2002 emitentom verejne obchodovateľného cenného papiera podľa dovtedajších predpisov, a jednak aj s ohľadom na ňou predložené judikáty, ku ktorým najvyšší súd podľa sťažovateľky nezaujal stanovisko.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

V súvislosti s namietaním porušenia označených základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné zohľadniť špecifickú správného súdnictva. V rámci správného súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Skrz tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Napadnutý rozsudok odôvodnil najvyšší súd takto:

„Zo spisu súd zistil, že cenné papiere boli vydané v 1. vlne kupónovej privatizácie v roku 1992 a právny predchodca žalobcu N., akciová spoločnosť bola založená 25. 4. 1992 FNM, pričom emisia akcií vo výške základného imania bola vydaná ku dňu vzniku a. s., t. j. 21. 5. 1992 (poznámka z výpisu z obchodného registra vyplýva, že sťažovateľka ako obchodná spoločnosť vznikla 1. mája 1992). Tieto skutočnosti sú zrejmé z oznámenia Fondu národného majetku Slovenskej republiky z 1. 12. 2003 nachádzajúceho sa v spise správneho orgánu. Ponuku akcií v počte 16 487 ks protokolárne v rámci celkového zoznamu akciových spoločností zaradených do 1. vlny kupónovej privatizácie odovzdal Fond národného majetku Slovenskej republiky v roku 1992 Centru kupónovej privatizácie, ktoré viedlo register cenných papierov spoločností zahrnutých do kupónovej privatizácie pred vznikom Strediska cenných papierov Slovenskej republiky, a. s. (zapísané 22. 12. 1992). V evidencii emisie cenných papierov s prideleným identifikačným kódom ISIN:CS0009010459 bola séria 01 zaregistrovaná vo výške pôvodnej ponuky akcií do kupónovej privatizácie. Začiatok bezplatného odovzdávania výpisov z účtu SCP pre jednotlivých vlastníkov bol stanovený na 29. 3. 1993 a jeho ukončenie na 31. 5. 1993.

Podľa § 93 ods. 1 zák. č. 600/1992 Zb. akcie, ktoré sa nadobúdajú s použitím investičných kupónov podľa osobitných predpisov, musia sa v súlade s týmito predpismi odovzdať nadobúdateľom v podobe zaknihovaných cenných papierov. Na listinné cenné papiere môžu byť tieto akcie premenené najskôr po uplynutí troch rokov odo dňa ich odovzdania nadobúdateľom.

Podľa § 92 ods. 1 zák. č. 600/1992 Zb. cenné papiere s výnimkou cenných papierov podľa § 73 ods. 2 vydané pred dňom účinnosti tohto zákona sa považujú za verejne obchodovateľné cenné papiere, ak z osobitného zákona 38) alebo z rozhodnutia emitenta, ktoré urobil pred dňom účinnosti tohto zákona, nevyplýva niečo iné.

Podľa § 170 ods. 1 zák. o cenných papieroch cenné papiere, ktoré boli k 1. januáru 2002 verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov a neboli ku dňu účinnosti tohto zákona prijaté na obchodovanie na trh kótovaných cenných papierov burzy cenných papierov, považujú sa za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky.

Podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch emitent cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky alebo emitent, ktorého cenné papiere sú prijaté na obchodovanie na trhu burzy cenných papierov, je povinný najneskôr do dvoch mesiacov po skončení kalendárneho polroka uverejniť polročnú správu a najneskôr do piatich mesiacov po uplynutí kalendárneho roka uverejniť ročnú správu a predložiť ich spolu s dokladom o uverejnení úradu a burze cenných papierov, na ktorej je tento cenný papier prijatý na obchodovanie. Údaje uvedené v ročnej správe alebo v polročnej správe musia byť úplné, pravdivé a vecne správne.

Podľa § 144 ods. 1 písm. e) zákona o cenných papieroch ak úrad zistí nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi alebo pobočky zahraničného obchodníka s cennými papiermi spočívajúce v nedodržiavaní podmienok určených v povolení podľa § 55 alebo § 56 alebo v rozhodnutí o predchádzajúcom súhlase, v nedodržiavaní podmienok alebo povinnosti vyplývajúcich z iných rozhodnutí úradu uložených obchodníkovi s cennými papiermi alebo pobočke zahraničného obchodníka s cennými papiermi, v nedodržiavaní podmienok podľa § 55 ods. 2 a 7 a § 56 ods. 2 a 9, alebo v nedodržiavaní alebo v obchádzaní iných ustanovení tohto zákona, osobitných zákonov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na výkon činnosti obchodníka s cennými papiermi, môže úrad podľa závažnosti, miery zavinenia a povahy zistených nedostatkov uložiť pokutu obchodníkovi s cennými papiermi alebo zahraničnému obchodníkovi s cennými papiermi až do 20 000 000 Sk.

Podľa ust. § 93 zák. č. 600/1992 Zb. teda akcie privatizované v rámci kupónovej privatizácie nadobudli podobu zaknihovaných cenných papierov, t. j. podobu dematerializovaných a podľa ust. § 92 ods. 1 zák. č. 600/1992 Zb. boli považované za verejne

obchodovateľné cenné papiere.

Potom v zmysle § 170 zák. o cenných papieroch sa považujú cenné papiere žalobcu za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky, keďže pred 1. januárom 2002 boli verejne obchodovateľnými podľa doterajších predpisov.

Cenné papiere žalobcu sa považujú za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky a preto žalobca mal povinnosť predložiť správu za rok 2003, spolu s dokladom o jej uverejnení v zmysle § 130 zákona o cenných papieroch. Za nesplnenie uvedenej povinnosti potom úrad opodstatnene a v súlade so zákonom uložil žalobcovi pokutu, výšku ktorej úrad, resp. rada úradu aj náležité odôvodnili.

Vzhľadom na to, že súd po preskúmaní rozhodnutia rady úradu dospel k záveru, že rozhodnutie a postup sú v medziach žaloby v súlade so zákonom, žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.“

Sťažovateľka založila svoje tvrdenie o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie na skutočnosti, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je náležité odôvodnený, pretože najvyšší súd podľa nej nezohľadnil dôkazy, ktoré predložila na preukázanie svojich tvrdení, ani nevysvetlil, prečo tak neurobil, a v tomto smere sa podľa sťažovateľky iba stotožnil s názorom správneho orgánu „a to bez toho, aby vztiahol konkrétne právne normy na tento názor“.

Ústavný súd uznáva, že právo sťažovateľky na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však konštatuje, že toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je podľa názoru ústavného súdu potrebné posudzovať vždy

so zreteľom na konkrétny prípad a v danom prípade aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané.

Z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa stotožnil s rozhodnutím rady úradu ohľadom zisteného a pre rozhodnutie podstatného skutkového stavu, čo aj vzhľadom na už uvedený fakt, že najvyšší súd ako súd správny v danom prípade nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné. Preto námietky sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere, t.j. že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal ňou predloženými dôkazmi a ani „(...) *nevysvetlil prečo tomuto dôkazu neuveril (...)*“, v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľkou namietaného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Pre posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, resp. svoje stanovisko o zákonnosti postupu a rozhodnutia rady úradu, je ústavne konformný. Inými slovami povedané, úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Podľa názoru ústavného súdu sa odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sp. zn. 4 SŽ 85/05 z 27. októbra 2006 nedá vyčítať svojvoľnosť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné

uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V danom prípade aplikácia a výklad príslušných ustanovení §§ 92, 93, 130, 170 a § 144 zákona č. 600/1992 Zb. nie je popretím ich zmyslu. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny, a teda je z ústavného hľadiska plne akceptovateľný a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007